ЗМІСТ

Щурячий король: роман

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Стокгольм уже не таке безпечне місто, як колись. У ньому панують наркотики, вбивці, злодії та ґвалтівники. Їм намагається протистояти місцева поліція. Одна з правоохоронниць - Ванесса Франк із Національної комісії з розслідування вбивств. Журналістку Ясміну Ковач зґвалтували. Але її кривдника підозрюють у вбивстві, що сталося в той самий час, але в іншому місці. Як бути: зізнатися і звинувачувати самій чи промовчати і сподіватися на рішення суду в іншій справі? Ця подія й зводить двох жінок. Тим часом на полювання вийшов монстр - Щурячий король...

ПАСКАЛЬ
ЕНҐМАН
ШУРЯЧИЙ
КОРОЛЬ
ТРИЛЕР

ПАСКАЛЬ
ЕНҐМАН

ЩУРЯЧИЙ КОРОЛЬ

Енґман Паскаль
Щурячий король : роман / Паскаль Енґман ; пер. зі швед. Є. І. Коваленко. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 408 с.

ISBN 978-966-10-3276-6

© 2019 Pascal Engman
© 2019 Elina Grandin, cover
© Є. І. Коваленко, переклад, 2024
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

Pascal Engman
Råttkungen
© 2019 Pascal Engman
First published by Bookmark förlag, Sweden
cover © 2019 Elina Grandin

Стокгольм уже не таке безпечне місто, як колись. У ньому панують наркотики, вбивці, злодії та ґвалтівники. Їм намагається протистояти місцева поліція. Одна з правоохоронниць — Ванесса Франк із Національної комісії з розслідування вбивств. Журналістку Ясміну Ковач зґвалтували. Але її кривдника підозрюють у вбивстві, що сталося в той самий час, але в іншому місці. Як бути: зізнатися і звинувачувати самій чи промовчати і сподіватися на рішення суду в іншій справі? Ця подія й зводить двох жінок. Тим часом на полювання вийшов монстр — Щурячий король...

Людина жадає, щоб її любили чи принаймні захоплювалися нею, або боялися, або хоча б ненавиділи і зневажали. Людина має потребу викликати в інших якісь почуття. Душа тремтить від страху спустошеності й прагне контакту за будь-яку ціну.

Яльмар Сьодерберґ «Доктор Ґлас»

Пролог

Пластиковий пакет застряг у паркані біля в’язниці в Окерсберзі[1]. Двадцятип’ятирічна Емелі Рюде́н прокрутила ключ у своїй зеленій «кіа», і двигун затих. Вона нахилила голову і притулилася нею до керма.

Два роки тому народилася їхня донька, Нова. Тепер Емелі приїхала сюди, щоб остаточно розійтися з Карімом, якого колись вважала коханням свого життя.

Емелі було страшно. Вона випрямила спину, підняла верхню губу і оцінююче поглянула на своє обличчя у дзеркалі заднього вигляду. Нижня частина одного з передніх зубів пожовкла. Чотири роки тому Карім вдарив її обличчям об обігрівач під час сварки. Емелі тоді втратила свідомість, а коли отямилася, Каріма вже не було. Та через 48 годин, принісши зі собою сморід алкоголю і поту, з почервонілими очима, він прийшов додому і вибачився.

Емелі відчинила двері автівки і, виходячи, одразу потрапила правою ногою у калюжу. Вона мусила це завершити. Заради Нови. Її донька не заслуговує на дитинство з татом, який сидить у в’язниці. Навіть якщо Каріма випустять за три місяці, Емелі була впевнена, що він знову повернеться за ґрати. Рано чи пізно. Радше рано.

Вона швидкими кроками підійшла до входу для відвідувачів, подзвонила, і для неї відчинили двері.

Впродовж останніх трьох років вона бувала тут щотижня, за дуже рідкісними винятками. Життя Нови зародилося в одній із кімнат для відвідувачів. Деякі з наглядачів щиро їй співчували, але переважна більшість споглядали на неї з презирством.

Впродовж років Емелі робила все, щоб тримати голову високо, іти коридорами з випрямленою спиною. Вона впізнала охоронця на рецепції. Він був достатньо тихий, здавався сором’язливим. Попри те, що вони зустрічалися багато разів, він не подав виду, що впізнав її.

— Я прийшла на побачення із Карімом Лаімані, — повідомила Емелі.

Охоронець кивнув.

— Можна позичити у вас ручку?

Він передав кулькову ручку, не відриваючи погляду від монітора. Емелі згорнула малюнок Нови й написала дату в правому кутку.

Після цього процедура була така ж, як завжди: куртку, торбинку, мобільний телефон і ключі замкнули у шафі. Потім її провели крізь металошукач та обшукали.

Емелі розвела руки і дозволила охоронцю пройтися руками по її тілу.

— Ходімо за мною, — механічно промовив він і притиснув пропуск до сканера.

Вони прошкували коридором, потім повернули праворуч. Охоронець попереду, Емелі з малюнком Нови у руках позаду. Чоловік зупинився перед білими дверима з круглим віконцем. Карім сидів у маленькій кімнатці, тримаючи руки на столі. Двері відчинилися, й Емелі зайшла всередину. Вона глибоко вдихнула. Ноги і руки тремтіли. Поки двері зачинялися позаду неї, у голові прокручувала слова, які планувала сказати.

Карім підвівся. Промова, яку вона завчила напам’ять, нараз вилетіла з голови. Він притягнув її до себе, схопив за груди.

— Каріме, припини...

Він удав, що не чує, натомість притиснувся до неї тазом і поліз язиком до її рота. Жінка відштовхнула його.

— Що в біса з тобою не так? — невдоволено запитав він.

Карім кілька секунд злісно вдивлявся в її обличчя, потім розвернувся і сів на крісло. Емелі поклала малюнок Нови на стіл, він без інтересу зиркнув на папірець.

— Ти погладшала. Не залетіла знову?

Емелі поправила прядку волосся, що вибилася зі зачіски. Розтулила рота, але горло повністю пересохло. Коли врешті зможе промовити всі потрібні слова, вона вже не буде його дівчиною, а стане його ворогом. Світ Каріма чорно-білий. Сказане вже ніколи не вдасться забрати назад. Вона прочистила горло і спробувала вгамувати тремтіння в голосі.

— Я більше не хочу бути разом із тобою.

Карім звів брови і гучно пошкрябав свою темну щетину рукою.

— Припини це.

— Я не можу припинити, — відповіла вона. Голос зірвався, знову прокашлялася. — Я більше так не витримаю.

Очі Каріма звузилися, щелепи стиснулися. Він повільно, зі скреготом, підвівся з крісла і почав рух до Емелі.

— Гадаєш, ти можеш сама приймати такі рішення?

Він підійшов майже впритул, але Емелі стояла непохитно.

— Будь ласка... — прошепотіла вона зі сльозами у голосі. Заплющила очі. Зробила ковток. — Просто лиши мене в спокої. Ти можеш зустрічатися з Новою, коли вийдеш із в'язниці.

— Ти з кимсь спиш?

— Ні.

Обличчя Каріма зупинилося за десять сантиметрів від її. Він поводив носом, ніби принюхуючись до повітря.

— Так-так, ти ніколи не вміла брехати. Певно, розсувала ноги перед половиною міста? Тупа. Клята. Шльондра.

Емелі повернулася і потягнулася до клямки дверей, але Карім встиг схопити її за руку.

— Ти не викрутишся. Якщо дізнаюся, що ти спала з кимось іще, я тебе вб'ю.

Охоронець різко відчинив двері. Карім відпустив руки і показав долоні. Емелі вихопила свою руку і потерла зап'ясток.

Наступної секунди голос Каріма наповнив кімнату для відвідин.

— Я тебе вб'ю! От побачиш! Ти про це пошкодуєш! — проревів він.

Охоронець став між ними, обличчям до Каріма.

— Заспокойся.

Карім глипав на Емелі через плече охоронця, не відриваючи погляду. Він посміхався, відступаючи назад.

---

[1] Містечко, розташоване на тридцять п'ять кілометрів північніше від Стокгольма.

Частина 1

Ми теж люди. Ми просто хочемо, щоб нас любили такими, якими ми є. Наша безнадійність не виникла нізвідки. Я радий, що ти ніколи так не почувалася, але сподіваюся, що ти можеш поспівчувати. Ви цькуєте нас, принижуєте нас. Всюди. Натомість ви б мали запитати нас, чому ми так почуваємося. Часто причиною цього є конкретні історії. Якби ви послухали наші розповіді, можливо, ви б більше співчували нашому становищу, бо ми, попри все, його не обирали.

Анонім

1

Самотня тоненька гірлянда висіла на ялинці у парку Моніки Зеттерлюнд. Кримінальний інспектор Ванесса Франк була одягнена у темно-синій плащ, темні костюмні штани і випрасувану білу сорочку.

Вона провела язиком по яснах. Вперше у своєму житті Ванесса дала собі новорічну обіцянку: перестати вживати снюс[2]. Відкладала це усю зиму, й ось уже настав квітень. Сніг розтанув. Жінка використала свою останню подушечку снюсу 48 годин тому, і тепер усе її тіло свербіло від нестачі тютюну в тілі.

У «Мобільному бутику Хассана», де продавали багато різного, незважаючи на назву, все ще світилося.

Дзвоник при вході теленькнув, Хассан усміхнувся, коли побачив Ванессу.

— Інспекторко Франк! — привітався він ламаною шведською і склав пальцями сердечко. — Сподіваюся, ви не по снюс прийшли?

— Ну тебе, мені 43 роки. Дай упаковку.

— Два дні тому ви стояли на цьому ж місці й заборонили мені продавати вам снюс.

— Або продавай упаковку, або я тебе пограбую.

Хассан швидко загородив собою холодильник зі снюсом.

— Електронні цигарки? Не такі небезпечні, займають руки, — сказав він і показав рукою в бік вітрини. — Я серйозно, Ванессо, ви змусили мене пообіцяти, й я планую дотримати обіцянки.

Ванесса закотила очі й поправила комірець на сорочці. Їй подобалися люди, які тримали своє слово.

— Та-та, давай свою фігню. Але, Хассане, дивися, не пробий підлоги.

Він із нерозумінням зиркнув спершу на неї, а потім на свої ноги.

— Що?

— Моральним стрижнем, що стирчить у тебе з дупи.

Ванесса зупинилася на розі біля Уденплану, запалила електронну цигарку, зробила затяжку і дослідила білий дим, що наповнив темний весняний вечір. Пішла у напрямку Свеавеґен. Літні тераси вже відкрилися. Люди цмулили пиво за довгими дерев’яними столами, накинувши пледи на плечі.

Життя Ванесси наразі перебувало у стані перемовин і прийняття правок. У грудні до Наташі, шістнадцятирічної сирійської дівчини, яка жила з нею, зателефонував її батько. Він пережив війну, був травмований, але пережив. На Різдво Ванесса попрощалася з Наташею біля дверей під'їзду і провела задні фари таксі очима, аж поки вони не зникли на під'їзді до Сурбруннсґатан. Червоні фари гальм блимнули і на секунду пробудили в Ванессі надію, що Наташа вистрибне з таксі, схопить свою валізу, підбіжить до неї і скаже, що це все було просто непорозумінням. Минуло вже чотири місяці, але самотність досі щодня відчувалася як скрегіт іржавого велосипедного ланцюга об колесо.

По Свеавеґен роз'їжджали старі машини, а їхні пасажири, — раґґаре[3] у картатих сорочках і камізельках, — гучно підспівували Едді Медузі і Брюсу Спрінґстіну. Запах бензину. Конфедератські прапори. Один чолов'яга притиснув свою оголену худорляву дупу до заднього скла білого «шевроле», що проїжджав повз. Ванесса хотіла повернути праворуч, пройтися парком Ванадіс дорогою додому, але тротуар був перегороджений будівельними огорожами. Вона ненавиділа ходити під ними, бо завжди здавалося, що ті огорожі будь-якої секунди розваляться. Натомість перейшла через Уденґатан і пішла вздовж автобусної зупинки.

Коли проходила повз бар Storstad, то побачила знайоме обличчя — театрального режисера Сванте Лідéна. Вони були одружені 12 років, до того моменту, поки вона не дізналася, що від нього завагітніла одна молода акторка. Ванесса й оком не повела і йшла собі далі. Їй не вдалося пройти і кількох метрів, як пролунало її ім'я.

— Можна ж і привітатися?

— Привіт.

Вона розвернулася на підборах, Сванте швидко підійшов і м'яко торкнувся її плеча.

— Не хочеш зайти на хвилинку?

Він із благанням поглянув на жінку. Альтернативою було піти додому, розвалитися на дивані і переглядати Animal Planet.

— Окей.

Сванте притримав двері і запитав, що вона б хотіла випити. Ванесса попросила джин із тоніком і сіла біля вікна. Кинула оком на простір

між баром і столом, де нетверезі люди клеїлися одне до одного.

«Ми, люди, це просто ссавці у кольоровому одязі, — подумала вона. — За сто років усі в цій кімнаті вже помруть. Білі рештки кісток і пил, поховані на три метри під землею. Ніхто не знатиме, що ми провели ці декілька годин разом». Думка її засмутила.

— Маєш гарний вигляд, — похвалив Сванте і поставив напій на стіл між ними двома.

Ванесса підняла келих у його бік.

— А ти маєш вигляд, ніби помер ще 2003-го.

— Будьмо, — незворушно сказав Сванте. — Як твої справи?

Ванесса зробила ковток. Якщо вона вже тут, то можна бути і більш привітною. На згадку про добрі часи. Попри все, вона була рада побачити Сванте.

Протягом років, які вони провели разом, їм було добре. Вона навчилася жити з розумінням, що він волочиться за всім, що ворушиться. Але не могла йому пробачити, що відмовився від власної дитини. Коли Ванесса завагітніла за якийсь час до розлучення, переконав її зробити аборт. А тепер було вже запізно.

— Я змінила роботу.

— Пішла з поліції?

Ванесса похитала головою.

— Новий відділ. Я звільнилася з «Нова» і тепер є детективом в Нацубивствах[4].

Вона виловила один із кубиків льоду і розгризла його.

— Нацубивствах?

З динаміків лунав Piano Man, Ванесса нахилилася, щоб перекричати Біллі Джоела.

— Їжджу країною і допомагаю колегам розслідувати вбивства.

— «Та, що подорожує вбивствами». Була б хороша назва для фільму. І, якщо вірити газетам, роботи вистачає?

За годину, після трьох джинів із тоніком, Ванесса почувалася доволі сп’янілою. Вона не хотіла іти додому. Сванте у багатьох сенсах був кнедликом, слабкою імітацією чоловіка, але він їй подобався. Вони і досі не торкнулися теми Йоганни Ек, акторки, з якою Сванте зараз жив. Вони також не торкнулися теми дитини пари. Ванесса боялася зруйнувати момент, але, зрештою, не змогла стриматися.

Посеред запитання вона підняла долоню в бік Сванте.

— Як мала? Маю на увазі однорічну дитину, а не ту, заради якої ти мене кинув.

Сванте розтулив рота, щоб відповісти, але Ванесса встигла вставити:

— Як ви її назвали? Ясурагі Ліден?

— Ясурагі? Ця діра? Чого б ми раптом...

— Я знайшла рахунок у твоїй куртці, оплачений за дев’ять місяців до її народження. Ви, зірки, любите називати дітей на честь місць, де вони були зачаті.

Сванте почухав щоку.

— Визнаю, що повівся негідно, — сказав він. — Мені шкода.

Вони кілька секунд дивилися одне одному в вічі, поки Ванесса не махнула рукою.

— Не шкодуй.

Вона зиркнула на його карі очі, перевела погляд вище, на пишне волосся. У ньому було набагато більше сивини, ніж коли вони востаннє бачилися, майже вся голова вже була сивою.

Ваннеса дозволила погляду опуститися нижче, на великі руки, погризені нігті.

Вона сумувала за його почуттям гумору. За безпекою. За тим, як він прикусував нижню губу, коли читав щось у ранковій газеті й не погоджувався із написаним. За тим, як він її торкався. Впевнено. Владно. За його погано прихованими ревнощами, коли їй подобався інший чоловік.

— Ти щасливий із нею?

Він сперся підборіддям на руку.

— З нею якось інакше. Якось простіше.

— А тобі конче необхідно бути аж таким чесним?

Якийсь чоловік зачепив Ванессу за спину. Вона підсунула крісло ближче до Сванте.

— Знаєш, що мене найбільше злить? — запитала вона.

— Ні.

— Що ти перетворив мене на кліше.

Сванте звів брови. Ванесса схопила його руку і приклала її до своїх грудей. Прооперувала їх за пів року до того.

— Бісове кліше старіючої і покинутої жінки.

Він засміявся і відвів руку. Трохи заповільно, щоб Ванесса цього не помітила. Чому їй так хотілося, щоб Сванте її бажав? Чому він так на неї впливав? Вона чудово дає собі раду сама. Він їй не потрібен. Він зробив свій вибір.

Може, їй хотілося помститися Йоганні? Все так просто?

— Скажи це.

— Сказати що, Ванессо?

Вона нахилилася вперед, відчула запах одеколону «Фаренгейт».

— Що ти досі мене хочеш.

---

[2] Популярний у Швеції тютюновий продукт у формі невеликих мішечків, який уживають, розміщуючи його між яснами та верхньою губою.

[3] Субкультура, популярна у Швеції, особливо серед чоловіків середнього віку, представники якої поділяють любов до американських автомобілів і музики 1950-х років, часто носять джинси, грубі черевики і картаті сорочки. Сприймаються загальним суспільством помірним несхваленням і є об’єктом для жартів.

[4] Національна комісія з розслідування вбивств, особливий відділ поліції, що займається розслідуваннями по всій території Швеції, допомагаючи локальним правоохоронним органам.

2

Ясміна Ковач зняла з себе круглі окуляри, і редакція «Вечірньої преси» вмить перетворилася на розмазаний малюнок. Вона порилася в наплічнику, що висів на спинці крісла, знайшла футляр від окулярів і, діставши з нього блакитну ганчірку, протерла скельця добре знайомими рухами.

Потім одягла окуляри. Столи, люди і монітори комп’ютерів знову отримали чіткі контури.

Ясміна часто думала про те, що якби їй не пощастило народитися у час до винаходу окулярів, то ніколи б не дожила до двадцяти восьми років, а радше стала б здобиччю для вовків задовго до того.

Вона хихикнула, уявивши себе у печерному одязі, і колега, який сидів за столом поруч, Макс Левенгаупт, обернувся до неї.

— Що смішного? — з роздратуванням у голосі запитав він і зиркнув на монітор Ясміни.

— Нічого такого, — відповіла вона, відчуваючи жар на щоках.

Макс розтулив рота, щоб щось відповісти, але його перебив голос позаду.

— Молодь, не хочете кави?

Ганс Гоффман, старший репортер, який іноді працював увечері й у вихідні, визирнув з-за свого комп’ютера. Макс закотив очі й безгучно проартикулював: «Старигань». Ясміні було шкода Гоффмана.

— Залюбки, — сказала вона і підвелася.

Вони пройшлися рядами робочих столів, повз засклену кімнату головного редактора. Кавова машина приснула блідо-коричневу рідину у філіжанку.

— Ти ж зі Смоланду[5], правильно? — спитав Гоффман.

Ясміна кивнула.

— З Векше́[6].

— І Ковач. Це ж хорватське прізвище?

— Боснійське.

Ясміна взяла каву та вже хотіла повернутися до комп’ютера і дописати останню на сьогодні статтю — історію про кота в Онґе,

який повернувся додому після двох років відсутності, але Гоффман зробив знак, аби вона залишилася.

— Ти мусиш презентувати більше своїх ідей, якщо хочеш залишитися в газеті. Інакше такі, як він, тебе з’їдять, — зауважив він і кивнув у бік Макса Левенгаупта.

— Знаю. В мене є хороша чернетка стосовно Вільяма Берґстранда. Ну, знаєш, політика з парламенту.

— Це добре. Сильні сторони, дитинко. Показуй їх. Ти талановита, я читав твої роботи. Розслідування нерозкритих убивств жінок було просто фантастичне, але треба розширювати своє поле. Займися політиками.

Ясміна глипнула на стіл, за яким, закинувши на нього ноги, сидів шеф відділу новин Бенґт «Бик» Свенссон. З ноутбуком на животі. Ясміна відчула в собі хоробрість. Повернулася до свого комп’ютера і відкрила файл із розслідуванням. Кілька днів тому вона надіслала запит про чеки політика соціал-демократа Вільяма Берґстранда до адміністрації парламенту. Той нещодавно був у Парижі, і серед його чеків було два рахунки з ресторанів на п’ять тисяч крон кожний, дорогий готель і шопінг. Все оплачено з парламентської картки. Та найогиднішою виявилась брехня Берґстранда, якому пророкували світле майбутнє в партії, що з ним тоді була його колега з парламенту Анні Шелльман. Проте, судячи зі сторінки Анні в інстаграмі, вона в цей час перебувала у Сундсваллі.

— А тепер куди зібралася? — поцікавився Макс.

— Просто заберу роздруківку.

— Годі розмовляти так тихо, я тебе не чую, — сказав Макс. Він склав долоню у формі рурки і приклав її до вуха. — Що ти роздрукувала?

— Я працюю над однією справою, — вона засумнівалася, знову сіла на своє місце і нахилилася до Макса. Він був тямущий. Одразу второпав, що вона знайшла в чеках Берґстранда. — Але не можу з ним зв’язатися, він мене уникає. Хочеш допомогти?

Макс повільно кивнув. Ясміна зауважила, що він проти своєї волі був вражений нею. Зраділа.

Поки гудів принтер, Ясміна роздивлялася класичні афіші й обкладинки, розвішані на стінах редакції. Завершення війни 1945,

Пограбування на площі Норрмальмсторг 1973, Підрив білоруського посольства 1975, Троща парома «Естонія» 1994, Атака на вежі-близнюки 2001.

Ясміна стала позаду Бика. Він усе ще споглядав в екран свого ноутбука.

— Слухаю? — сказав він і почав колупати пальцем у вусі.

— Я хотіла запитати, чи ти... Може, в тебе є кілька хвилин, я працюю над однією справою.

Бик із огидою зиркнув на свій палець і витер його об стегно. На джинсах з’явилася жовта пляма.

— Єссіко, я не знаю...

— Ясміно.

Вона невпевнено посміхнулася.

— Ясміно, — сказав Бик і закотив очі. — Не знаю, як це працює у Норрчепінгу, чи де ти там...

— Векше. Я з Векше.

Бик запхав пальця і в друге вухо.

— Без різниці. Єдиний текст, який мені від тебе потрібен, це три колонки про того сраного кота, якого знову знайшли, де там, у Гапаранді?

— В Онґе.

— Атож. Він готовий?

— Майже, але...

— Жодних але, — роздратовано простогнав Бик. — Бігом назад за свій стіл і роби те, що тобі кажуть. Так це працює в «Вечірній пресі». І цей метод працює чудово, ще від самого відкриття газети 1944-го. Впевнений, в тебе з’явилася прекрасна маленька ідея, але в мене немає часу.

Годину потому Ясміна Ковач вийшла з редакції «Вечірньої преси» і сіла в задній частині першого автобуса. Тільки біля Фрідгемсплану у салон зайшло більше пасажирів. Повз пролетіла карета швидкої. Це був холодний п’ятничний вечір, Кунґсгольмен купався у теплому жовтому світлі вуличних ліхтарів. Змерзлі люди стояли групками поблизу барів. Безхатьки шукали притулку біля під’їздів, під навісами. Вони спали купкою, притулялися один до одного, як змучені, змерзлі тварини.

Стокгольм був мрією Ясміни. Вона все життя мріяла бути журналісткою, як і її батько, до того як у Югославії почалася війна.

Кілька місяців тому, ще працюючи репортером у Smålandsposten[7], Ясміна розслідувала нерозкриті вбивства жінок. Стаття отримала широкий резонанс, на неї звернули увагу ТТ[8] і обидві великі вечірні газети. Через дві години після публікації їй зателефонував головний редактор «Вечірньої преси» і запропонував тимчасову посаду.

Але ніщо і дотепер не йшло так, як хотіла Ясміна.

— Завтра буде новий день, — пробурмотіла вона.

---

[5] Історична назва провінції у південній Швеції.

[6] Місто на півдні Швеції, адміністративний центр лену Крунуберґ.

[7] Місцева газета, яку видають у Векше.

[8] Шведська національна новинна агенція.

3

Вони зірвали одяг одне з одного вже у коридорі. Сванте притиснув Ванессу до стіни, передумав, провів до канапи, нахилив її і проник у неї ззаду. Тваринно. Сильно. Відчайдушно. Як вона і хотіла, як вона завжди і хотіла.

Опісля Ванесса принесла пляшку червоного вина. Вона простягнула пляшку і коркотяг Сванте, а сама запалила електронну цигарку.

Ванесса вдивлялася в стелю крізь білий дим.

— В мене не було такого хорошого сексу, відколи... — пробурмотіла жінка, та, усвідомивши, що промовляє вголос, затихла.

— Відколи?

— Я думала сказати «відколи у мене був дуже пристрасний роман із моїм вчителем у старшій школі», але подумала, що це тебе зачепить.

— Ти спала зі своїм вчителем?

— Я хіба не розповідала про Якоба? Йому було 28, вчитель на заміну з математики. Мені було 17, і я помилялася стосовно більшості речей у житті. Ми з ним зазвичай...

— Думаю, достатньо, чи не так?

Сванте подав їй пляшку.

— До речі, а що з вікнами? — запитав він.

Рами були замотані у білий пластик.

— Ремонтують фасад.

— То ж не видно навіть, чи на вулиці темно.

— Ні, не видно. Атмосфера, яка чудово надається для того, щоб з’їхати з глузду.

Їй хотілося, щоб він сказав щось справжнє. Що без неї життя стало нуднішим. Натомість почав розповідати історію з театральної репетиції, яку вона вже чула. Ванесса слухала у піввуха, погладжуючи внутрішній бік його стегна. «Дивно, що час робить із почуттями», — думала вона. Сванте було все складніше і складніше розповідати історію, що вище заходила її рука. Він хекав усе важче. Ванесса повалила його на спину. Він заплющив очі, привідкрив рота. Їй чомусь здалося, що він думає про Йоханну, і дала йому ляпаса. Сванте сіпнувся і розплющив очі. На секунду жінка подумала, що чоловік ударить її у відповідь, але він лише засміявся і знову заплющив очі.

Вона дедалі міцніше притискалася, відчувала його все глибше в собі, рухалася в повільному хвилеподібному ритмі.

Досягши оргазму, вп’ялася нігтями в його волохаті груди, та Сванте їх одразу скинув.

О пів на третю Сванте пробуркотів, що мусить їхати додому. Зібрав свої речі. Ванесса пішла за ним, обмотавшись пледом.

— Як ти поясниш подряпини?

Він поглянув униз на чорну сорочку, яку саме застібав, і знизав плечима.

— Ти злий на мене? — запитала вона.

— Ні.

Ванесса зціпила губи, щоб фізично зупинити запитання, чи він може залишитися. Поцілувалися, перш ніж вона його легенько штурхнула.

— Побачимося, — сказав Сванте.

— Напевно, — відповіла вона і замкнула за ним двері.

4

У редакції «Вечірньої преси» панувала суботня сонливість. Ясміна Ковач саме ішла до кухні, щоб швидко закинути у шлунок заморожений Горбі-пиріг, коли почула, як її кличе Бик. Подумала, що це стосується якоїсь помилки у статті про кота, і приготувалася отримати прочухана.

— Мені потрібен довший текст у понеділковий номер.

— Звісно, — відповіла Ясміна, погано приховуючи своє здивування. — Маєш щось конкретне на думці?

— Документ.

Ясміна мала б закінчити свій робочий день увечері. Вони намагалися додзвонитися до депутата Вільяма Берґстранда, який досі ухилявся від розмови. Макс і Ясміна вирішили спробувати зв’язатися з ним, коли знову повернуться на роботу у середині наступного тижня. Вона планувала з’їздити до мами у Векше, вже забронювала квиток. Але тут нічого не вдієш, отримати змогу написати цей документ було шансом, яким мусила скористатися.

— Гаразд, про що йдеться?

— Підсумок останніх хвиль #MeToo[9]. Гоффман зайнятий іншим і запропонував тебе, коли я попросив його підготувати матеріал. Я насправді не впевнений, що ти готова до такої роботи, тому не розчаруй мене.

Ясміна не могла припинити посміхатися, коли повернулася за свій письмовий стіл. Гоффман підійшов із розгорнутою сьогоднішньою газетою.

Одразу підхопилася на ноги і обійняла чоловіка.

— Дякую, — прошепотіла вона.

— За що? Я занадто старий, щоб писати ночами, — сказав він. — Але якщо хочеш встигнути, то найліпше братися за роботу негайно. Їдь додому. Якщо вони бачитимуть тебе тут, то навішають іще більше роботи.

Ясміна зрозуміла, що Гоффман має рацію. Стаття могла б стати її квитком до більших завдань, але тоді їй треба було працювати без перешкод. Зібрала свої речі, поклала ноутбук у наплічник і швидко попрощалася з іншими репортерами.

Мама засмутиться. Ясміна була всім її життям. Вона читала кожну маленьку замітку, яку Ясміна написала, вирізала сторінки і зберігала їх у коробках, що лежали під ліжком.

— Привіт, мам.

— Уже приїхала? Я думала, ти будеш аж ввечері.

— Я мушу залишитися. Вони хочуть, щоб я написала довшу статтю. Вона має бути готова до завтра.

Хоч Ясміна і намагалася це приховати, мама здогадалася, що у Стокгольмі все ішло не за планом.

— Класно! — вигукнула мама. — Звісно ж, залишайся.

— Справді? Сумую за тобою. Ти ж знаєш, що хочу з тобою побачитися?

— Я теж сумую за тобою, моя дівчинко, але ти приїдеш наступного разу, коли матимеш вільний час.

Ясміна вийшла з автобуса біля Стуреплану.

Вона завжди краще писала, коли її оточували люди, було складніше сконцентруватися, коли перебувала на самоті. Нудна однокімнатна квартира, яку орендувала на Вальгаллавеґен, зовсім не приваблювала. Ясміна перейшла пішохідним переходом до готелю Scandic Anglais. Лобі готелю було напівпорожнім. «Ідеально», — подумала вона і замовила мінеральну воду і каву. Попросила пароль до вайфаю, сіла на один з диванів біля вікна і дістала ноутбук.

Перш ніж почати писати, відчула хвилю гордості, яка пройшлася всім тілом. Вона сиділа у барі готелю і писала статтю для найбільшої вечірньої газети Швеції. Втілювала свою мрію.

Коли Ясміна зиркнула на лобі готелю, відірвавшись від монітора, воно вже наповнилося людьми. Вода закінчилася, кава охолола. Ледь могла розгледіти шинквас, так багато було людей. Діджей стояв біля пульта.

Очі боліли і тіло закам’яніло. Вона розправила спину і вирішила узяти павзу. Трохи подалі стояв чоловік і витріщався на неї. Відвела погляд і склала ноутбук. Ясміна подумала, що незнайомець неправильно зрозумів ситуацію, бо підійшов до неї.

— Не хочеш випити коктейль? — запитав він.

Мав десь тридцять п’ять років. Одягнений у чорну сорочку. Невимушено гарний. Ясміна вказала на ноутбук.

— Працюю, тому сьогодні без алкоголю, — сказала вона і посміхнулася. — Але все одно дякую.

Чоловік всівся біля журналістки.

— Та ну, один коктейль. Сьогодні ж субота.

Їй усе одно була потрібна павза. Кожне речення у статті мало бути ідеальним, і якщо хотіла зберегти концентрацію, треба перемкнутися на щось інше.

— Одна кава, — сказала вона. — Потім мушу їхати додому і продовжити там.

— Мене звати Томас, — назвався він і підвівся. Узяв її руку, потис і підніс до своїх губ для поцілунку. Вона відчула, як густа щетина чоловіка коле її ніжну шкіру.

За якийсь час каву було випито, а Томас підсувався все ближче протягом розмови. Ставив багато запитань, але не дуже цікавився відповідями. Очі витріщалися на жіноче тіло, все частіше спускаючись до перс. Ясміні було некомфортно, почувалася повільною і втомленою.

Вибачилася, сказала, що їй треба до вбиральні, і підвелася.

Кімната завертілася, ноги підігнулися, і репортерка сперлася на стіл. Томас її спіймав. Де її наплічник? Комп’ютер?

— Дякую, — почула вона власні слова. Голос звучав металево, ніби вона промовляла в слоїк.

Однією рукою чоловік тримав її за руку, а другою обіймав за талію. Її щелепа відвисала, повіки були важкими, вона зі зусиллям тримала очі розплющеними. Ясміна спробувала заперечити, коли він вів її поміж людьми, але жоден звук не виходив із рота.

Раптом вони опинилася надворі. Вона бачила тротуар під своїми ногами, відчувала його міцну хватку на передпліччі. Її засліпили фари. Ясміна заплющила очі. Голова впала на його плече. Двері автівки відчинилися і хтось засміявся. Її завантажили на заднє сидіння. Двигун увімкнувся, й автівка поїхала. Обличчя Томаса вигулькнуло перед її очима. Ясміна намагалася щось сказати, але все, що звучало, це лише суміш звуків. Ще більше сміху. Спробувала обернути голову, але і це їй не вдалося.

Скільки їх було? Куди вони її везли? Рука залізла під її светрик, провела вгору животом і схопила її за груди. Інша рука опинилася між

її ногами. Машина прискорилася, вуличні ліхтарі зникли, й Ясміна втратила свідомість.

---

[9] З англійської «Я теж» — хештег і соціальна акція-флешмоб проти сексуального насильства і сексуальних домагань, поширені в соціальних мережах у жовтні 2017 року в результаті секс-скандалу навколо кінопродюсера Гарві Вайнштайна.

5

Емелі Рюден роззирнулася у порожній трикімнатній квартирі на Окербюверґен у Тебю.

Вона б ніколи у цьому не зізналася, але все ж таки було приємно іноді не мусити піклуватися про Нову. Вони насправді мали провести вихідні разом із Іланом, тому попросила батьків пригледіти за Новою.

Але Ілан мусив поїхати до Мальме по роботі.

Пообіцяв зателефонувати з готелю після вечері з начальством, заради зустрічі з яким поїхав. Годинник показував уже 22:32, а він все ще не озивався.

Емелі ввімкнула телевізор і взялася перемикати канали.

На секунду подумала, що Карім якимось чином дізнався про їхні стосунки, поїхав до Мальме і нашкодив Ілану.

Минуло вже три тижні з часу її останньої зустрічі з Карімом у в’язниці. Він міг мати вільний день без її відома. Позаяк до кінця терміну залишалося два місяці, міг навіть бути без нагляду.

Емелі познайомилася з Іланом чотири місяці тому, коли їй прислали декілька великих коробок із косметикою для догляду за шкірою для її салону. Кур’єр тільки похитав головою на її прохання занести їх до приміщення.

Ілан проходив повз, поглянув на Емелі зі здоровенними коробками, і запитав, чи їй потрібна допомога.

Він закасав рукави, заніс коробки і зник. Та наступного дня Ілан повернувся, й Емелі зі здивуванням усвідомила, що рада його бачити, запросила на каву.

За тиждень після цієї зустрічі вони вперше переспали.

Телефон задзвонив, і на дисплеї висвітилося обличчя Ілана.

— Вибач, що так пізно, — розпочав він. — Вони все ніяк не припиняли пити.

— Ти п’яний? — запитала вона і зробила ковток чаю.

— Зовсім ні. Я рано закінчив із алкоголем.

Емелі поставила горнятко на журнальний столик і лягла головою на підлокітник дивана.

— Даруй, що так сталося, — сказав Ілан. — Я дуже чекав цих вихідних із тобою.

— Нічого страшного. Проведемо наступні вихідні разом.

— Маю дещо розповісти, — сказав Ілан.

Емелі почула звук за вікном і поглянула туди. Мабуть, це була гілка, що мацнула по вікну від вітру.

— Я тобі збрехав. Я поїхав, тому що мені запропонували роботу. Тут, у Мальме.

Частина її відчула полегшення, інша частина сум. Він погодиться на роботу і покине її. І вона не могла його звинувачувати. Вони ж щойно зустрілися. Звісно, він не хотів залишатися, ще й із чужою дитиною. І навіть хоча вона і не розповіла Ілану все про Каріма, думала, що він здогадується.

— Розумію.

— Знаю, що це ще зовсім рано, але мені так подобаєшся і ти, і Нова. Можливо, я божевільний, але подумав, може, ви захочете переїхати разом зі мною?

Емелі нервово засміялася.

— Ти серйозно?

— Аякже.

Емелі заплющила очі.

— Звісно, ми хочемо переїхати з тобою.

Вона бачила його високе, худе тіло перед собою. Добрі темні очі. Хотіла, щоб він був тут. Разом із нею. Коли вони переїдуть до Мальме, їй більше не доведеться сумувати. Рух за вікном змусив Емелі сіпнутися. Ілан все ще базікав, але вона перестала слухати. Емелі повільно підвелася з телефоном, притиснутим до вуха, і вдивилася в темряву.

Підійшла ближче до вікна, притиснулася чолом до скла і роззирнулася на всі боки. Нічого. Лише темний, спокійний двір, де Нова любила бавитися зі сусідськими дітьми.

— Що ти сказав?

— Що дуже радий, — сказав Ілан. — Сьогодні я проходив повз приміщення, яке ідеально надається під твій салон. Не те, щоб це терміново. Мені суттєво піднімуть зарплату, тому тобі взагалі не треба переживати, що одразу ж доведеться працювати.

Емелі пройшла вітальню, вийшла в коридор і перевірила, чи двері замкнені.

— Я думала, ти скажеш, що з кимось переспав.

Ілан розсміявся. Гучно. Розслаблююче.

Емелі роздивилася коридор у вічко. Порожньо. Полегшено видихнула. Якщо Карім справді у звільненні і з’явиться, вона зателефонує в поліцію. Але не хотіла, щоб Ілан збагнув, що сталося. Вона розповідала про Каріма, але приховувала деталі. Сказала, що той живе за кордоном.

Емелі знову лягла на диван, але не могла розслабитися і сфокусуватися на тому, що каже Ілан. Ненавиділа жити на першому поверсі.

Поки вони прощалися, почула, як відчинилися двері під’їзду, і поспішно поклала слухавку. Не хотіла, щоб Ілан почав ставити запитання, якщо хтось почне грюкати в двері.

Емелі підвелася і прислухалася до кроків у під’їзді.

Заплющила очі, сподівалася, що людина в під’їзді пройде повз її двері, і вона почує звук виклику ліфта. Та саме коли почула, як він їде й трохи заспокоїлася, у двері подзвонили.

6

Ясміна прийшла до тями, отримавши міцного ляпаса. Вона лежала на ліжку в темній кімнаті. Голова вибухала, її нудило. По щоці прилетів ще один ляпас. Де вона?

— Час прокидатися.

Вона пам’ятала бар, Томаса. Ясміна схопила його за талію, намагалася чинити опір. Руки були слабкі, тканина сочилася з-під пальців. Штани стягнули. Він став над нею, зірвав з неї спіднє.

— Ні, — прохрипіла.

Вона чула голоси. Примружилася, намагалася втямити, хто був навколо неї. Але все було розмите. Праворуч стояла шафа з дзеркалом. Вона бачила рух у ньому. У кімнаті було більше людей.

Вони зірвали з неї светрик, розірвали ліфчик.

— Будь ласка, припиніть, — простогнала Ясміна.

Паніка зростала, вона вертілася і копала ногами у повітрі.

Її вдарили в живіт, перехопило подих. Вона хрипіла, намагалася зробити вдих.

— Якщо будеш пручатися, нам доведеться дістати ножа, а ти ж не хочеш цього? — зронив Томас. Його рука торкнулася її щоки. — Було б шкода знищувати таке миле личко.

Його подих був вологий і кислий на запах.

— Вона не така скромна, як удає, — зауважив Томас, взявся за пірсинг у її соску й тестуюче потягнув його. — Ти ж справжня маленька шльондра.

— Будь ласка, відпусти мене, — прошепотіла вона і кліпнула очима.

— Маленькі шльондри, як ти, люблять це, навіть якщо вдають, що ні.

Він поляскав її по щоці і розстібнув свій пасок. Міцні руки перевернули Ясміну на живіт і притисли до ліжка. Хтось втиснув обличчя в матрац. Було складно дихати. Вона намагалися вирватися. Зойк зник у подушці.

Томас застогнав, проникши в неї. Вона відчула жахливий біль. Почувалася безпомічною. Маленькою. Рухи ставали все різкішими, завдавали все більше болю. Вона заверещала в матрац.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ